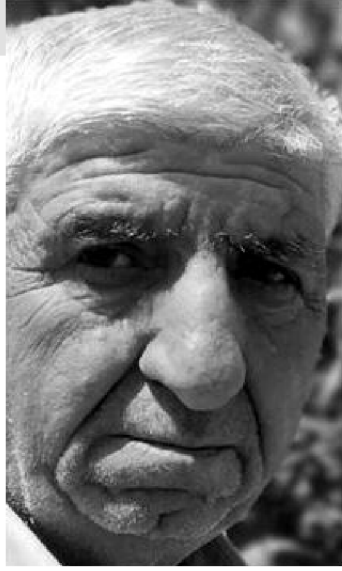

Ələsgər Əlioğlu

(Hekayə)

Otağımda əyləşib səhər yeməyimi yeyirdim. Birdən pəncərədən miyoltu eşidib gözümlü süfrədən çəkdim. Pəncərənin ağzında tünd boz rəngli bir pişik var bədəni ilə titrəyə-titrəyə mənə göz dikmişdi. Görünür sərt gələn qı-

əfv

şın şaxtası onu lap təntitmişdi...

Qapını açıb "pişi-pişi" deyərək onu otağıma səslədim. Bir göz qırpımında özünü içəri salan pişik döşəmədə çömbəltmə görkəm alıb yenidən miyoldamağa başladı. Əmin oldum ki, o həm də acdır... Buna görə döşəməyə bir qəzet parçası sərib, üstə də olandan-olmazdan tökdüm... Pişik yeməyə girişdi... Hərəkətindən hiss olunurdu ki, nə müddətdir acdır... Bədəni isinəndən və qarnı doyardan sonra o, sobanın böyrünə uzanıb mürgüləməyə başladı...

Bir aya yaxın idi ki, pişik mənim otağımda yeyib-yatırdı. Hərdən birlikdə gəzintiye də çıxırdıq...Ancaq günlərin birində onun bir hərəkəti məni həm hövsələdən çıxartdı, həm də ac qoydu... Günorta işdən nahar etməyə gəlsəm də, bu istəyim baş tutmadı... Otağın qapısını açıb içəri keçərkən fikilərim alt-üst oldu. Pişik yemək dolu qazanın ağzını açıb yediyini yemiş, yemədiyini də ətrafa dağıtmışdı...

Bu hadisə bir neçə dəfə təkrar olunduqdan sonra pişiyi evdən bayıra çıxarıb yeməyini pəncərədən verməyə başladım. O hər öynə yeməyini yeyəndən sonra pəncərənin önündən çəkilib gedir,

harda gəldi girələnirdi.

Bir gün pişik yeməyi yeyəndən sonra pəncərənin önündən çəkilib getmədi. Gözlərini üzümə zilləyib durdu və acı-acı miyoldamağa başladı... Mənə elə gəldi ki, gözləri lazer şüası kimi indicə şüşəni dəlib keçəcək və var bədənimə sancılacaq...

Pişiynin gözlərinə baxmağa tab gətirmirdim... Onun baxışları məni lap çaş-baş salmışdı. Birdən-birə mənə elə gəldi ki, bu gözlər dil açıb danışır: "...Nə böyük günah işlətmişəm ki, məni belə cəzalandırırsan? Cəmisi iki-üç kərə yeməyini yemişəm də!.. Dünyada o qədər xalqın dərisini soyan, qanını soran, haqqını basıb yeyənlər var ki, cəzalandırılsalar sa, aradan bir il, para il keçməmiş əfv olunurlar..."

Ancaq pişiyin bu etiraz dolu baxışlarında bir ziddiyət vardı. Xalqın dərisini soyanlar, qanını soranlar, haqqını basıb yeyənlər içəridən bayıra çıxmağa can atsalar da, pişik isə əksinə, bayırdan içəri can atırdı...

Axır ki, pişiyin eyham dolu baxışları qarşısında tab gətirməyib onun əfvinə qol çəkəməli oldum...Üstəlik, qapını açıb pişiyi otağa buraxmaq icraatını da öz üzərimə götürdüm...Beləliklə, pişik artıq otaqda idi...

2024